

Сянката на миналото

Йордан Димитров

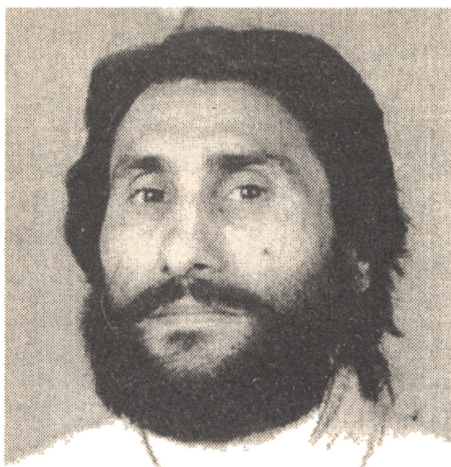
Роден през 1958 година в Михайловград, Йордан Димитров прекарва детството и юношеството си в дом за сираци, поради смъртта на баща си и отказа на майка си да се омъжи повторно, за да разчита на някаква помощ при отглеждането на децата. В момента живее в с. Попица, област Монтана, селото на баба му, където завършва основното си образование някога.

Завършва техникум по месопереработка и отбива 28-месечна военна служба преди да замине на работа в гр. Ярославл, където за първи път започва да пише стихове.

Командирован в гр. Мубарек, от там той прави и първите си стъпки като дописник, какъвто става по-късно, работейки за московския всекидневник "Дружба".

Женен е, има двама прекрасни сина и една дъщеря, живо подкрепящи го в писането на стихове, на които той е особено благодарен.

"Щастието не се търси, то винаги трябва да е в теб", твърди Йордан Димитров, което доказва и чрез споделеното с белия лист.

Раздяла

Любима моя, защо забрави
словата мои ласкави?

Любима моя,
защо си тръгна
и ме остави сам в нощта.

Ела при мен, любима моя,
ела поне ме утеша.
Заради теб, любима моя,
тъй люто аз се нараних.

Кръвта от тази люта рана
подобно вино ще шурти –
пороят няма да забрави
как ловко ти ме разори.

Раздялата едва дочаках,
дочаках да се разделим –
излишно всичко ти
направи –
тогава и ме забрави.

В името на своите деца

Препятствия,
тъга и грижи
в живота често
ме спохождат.
Загълхват стъпките ми
бавни,
подобно ехото от моите
уста.

В името на моите деца...

Отново у дома

Обичам ви – и чаках дълго аз
да се завърна, тръпнех
всеки час
да ме залее щастие
такова.

Потегля влакът –
а пред мен

мечтата –
да полетя за миг
и в този миг,
подобно волна птица
наг земята.

За вашите очички,
личица –
аз всичко бих простил...
Когато се завърна у
дома,

ще промълвя най-сетне:
"Обичам ви, мои мънички
деца!"

Болка

В една априлска вечер,
когато, сине,
ти очичките затвори –
макар изстинал,
целунах те по

ледените бузки
и айсбергът на самотата
притисна ме,
заклещи ме

в пространството
на любовта към теб,
без дарбата да имам
да изляза.

